

Sygn. akt: III AUa 1442/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Chądryńska

SSA Jacek Zajączkowski

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r. w Łodzi

sprawy **E. M. i J. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o składki,

na skutek apelacji E. M. i J. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. akt: VIII U 2559/09;

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od E. M. i J. Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) w częściach równych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt: III Aua 1442/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 maja 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. określił zadłużenie (...) s.c. E. M. i J. Z. z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2000 roku do maja 2002 roku, od maja 2004 roku do grudnia 2005 roku, za styczeń 2007 rok, za marzec 2007 rok, za kwiecień 2008 rok na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych oraz zdrowotnych na łączną kwotę 23.758,79 złotych należności głównej i 13.880,00 złotych odsetek, razem 37.638,79 złotych.

W odwołaniu od w/w decyzji E. M. i J. Z. podnieśli :

- nierzetelne wyliczenie przez organ ZUS zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne,

- niekorzystne dla spółki prowadzenie przez ZUS restrukturyzacji zadłużenia, w szczególności błędnie księgowanie wpłat niezgodnie z dyspozycjami odwołującej się spółki,

- nierzetelność w przekazywaniu informacji przez ZUS w Ł. i Centralę ZUS w W. oraz przewlekłości w postępowaniu ZUS w prowadzeniu sprawy prowadzące do przedłużenia terminów jej załatwienia i wzrostu naliczonych odsetek.

W uzasadnieniu odwołania, odwołujący się podnieśli, że zadłużenie powstało wskutek szkód poniesionych przez spółkę nie z jej winy – dwukrotne włamania do hurtowni i kradzież towaru, kradzież samochodu dostawczego, nierzetelność i nieregularne regulowanie należności przez kontrahentów. Z powyższych względów spółka przystąpiła do restrukturyzacji zadłużeń wobec ZUS, która okazała się być dla niej niekorzystna, ze względu na sposób naliczania spłacanych należności, co było przyczyną wzrostu wysokości odsetek z zakładanych przez odwołującą się 10.000 złotych na 40.000 złotych. Dodatkowo na pogorszenie sytuacji wpłynęło przedłużenie spłaty zadłużenia do lutego 2005 roku – upływ czasu generował wzrost kolejnych odsetek oraz pogłębianie zadłużenia. Nadto wnioskodawcy podnieśli, że złożyli wniosek o umorzenie należności podstawowej wraz z odsetkami, który ich zdaniem nie został rozpoznany. Poza tym płatnik zakwestionował rozliczenie zadłużenia ZUS, w związku z wpłaceniem w dniu 15 marca 2006 roku kwoty 3.074,38 zł i 785,75 zł, które zdaniem odwołującego zostały zaksięgowane niezgodnie z poleceniem zapłaty uzgodnionym z pracownikiem ZUS.

Decyzją nr (...) z dnia 29 września 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. uchylił w całości decyzję z dnia 26 maja 2008 roku określającą wysokość zadłużenia (...) .H.U.P (...) z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2000 roku do maja 2002 roku, od maja 2004 roku do grudnia 2005 roku, za styczeń 2007 roku, za marzec 2007 roku i za kwiecień 2008 roku na łączną kwotę 37.638,79 zł, w związku z ponownym rozliczeniem konta płatnika z uwzględnieniem przekazanej przez Urząd Skarbowy wpłaty w dniu 3 czerwca 2008 roku na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za miesiąc grudzień 2005 roku.

Decyzją nr UR/D/435/2008 z dnia 29 września 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych określił zadłużenie (...) s.c. z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2000 roku do maja 2002 roku, za styczeń 2005 roku, za okres od marca 2005 roku do grudnia 2005 roku, za styczeń 2007 roku, za maj 2008 roku z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne na łączną kwotę 17.889,78 złotych należności głównej i 11.741,00 złotych odsetek, razem 29.630,78 złotych

W odwołaniu od w/w decyzji odwołujący się zarzucili nierzetelne wyliczenie zaległości składkowych, niekorzystne prowadzenie przez organ rentowy restrukturyzacji zadłużenia, w tym błędne księgowanie dokonanych przez płatnika wpłat, przedłużania prowadzonego przez ZUS postępowania prowadzącego do wzrostu kwoty odsetek od zadłużenia. Zdaniem skarżących ZUS powinien określić zadłużenie podstawowe spółki wynikające z dokumentów rozliczeniowych ZUS DRA za okres od stycznia 1999 roku do chwili obecnej oraz zadłużenie z tytułu odsetek i kosztów dodatkowych, wskazując własny sposób rozliczenia należności.

Zarządzeniem z dnia 13 lutego 2009 roku sprawa o sygnaturze VIII U 3548/08 została połączona ze sprawą niniejszą celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń w Ł. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 26 maja 2008 roku oraz od decyzji z dnia 29 września 2008 roku.

W dniu 18 lutego 2008 roku organ rentowy wniósł o uzupełnienie wyroku z dnia 13 lutego 2009 roku jako, że zawiera rozstrzygnięcie odnoszące się do odwołania od jednej decyzji, a sprawa nim zakończona dotyczyła decyzji z dnia 26 maja 2008 roku i decyzji z dnia 29 września 2008 roku.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń w Ł. uzupełnił swój wyrok z dnia 13 lutego 2009 roku przez dodanie punktu 2 w brzmieniu: postanawia umorzyć postępowanie w sprawie objętej odwołaniem od decyzji z dnia 26 maja 2008 roku.

Apelację od powyższego wyroku w dniu 19 marca 2009 roku wnieśli wspólnicy (...) s.c. E. M. i J. Z..

W wyniku rozpoznania powyższej apelacji Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie III AUa 379/09, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że istota sprawy sprowadza się do ustalenia prawidłowej wysokości zaległości dowolujących się z tytułu składek, a Sąd I instancji nie wyjaśnił powyższych okoliczności przyjmując wysokość zadłużenia zgodnie ze stanowiskiem organu rentowego. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji nieprawidłowo oddalił odwołanie od decyzji z dnia 29 września 2008 roku, która wymienia konkretną kwotę zaległości do zapłaty, gdy kwota ta na dzień wydania wyroku uległa zmniejszeniu. Zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy wymagane jest dokonanie prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w zakresie wysokości zadłużenia i zobowiązania do ewentualnego zwrotu zaległych składek wraz z odsetkami przez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, który dokona sprawdzenia prawidłowości zaksięgowania poszczególnych wpłat zgodnie z przepisami obowiązujących w tym zakresie ustaw i rozporządzeń i wyliczy wysokość tego zadłużenia na datę wydania zaskarżonej decyzji i wydania wyroku mając na uwadze treść art. 316 § 1 k.p.c., co da podstawę Sądowi I instancji do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów odwołujących się.

Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 r. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 29 września 2008 r. (...), zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 29 września 2008 r. (...) w ten sposób, że nie uchyła w całości decyzji z dnia 26 maja 2008 r. i umorzył postępowanie w pozostałym zakresie oraz ustalił następujący stan faktyczny :

E. M. wspólnie z J. Z. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Firma Handlowo-Usługowo-Produkcyjna (...) na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Przedmiotem działania spółki są usługi w zakresie aranżacji okien, firanek i zasłon. Firma została zgłoszona do ZUS jako płatnik składek na ubezpieczenie społeczne. Spółka zatrudniała pracowników. W 2002 r. posiadała zaległości z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W dniu 14 listopada 2002 roku (...) s.c. złożyła wniosek o restrukturyzację należności z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Decyzją nr 1314/2002 z dnia 28 grudnia 2002 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287) stwierdził, że restrukturyzacji podlegają zaległe składki z odsetkami za zwłokę należne Funduszowi Ubezpieczeń Społecznych (z wyłączeniem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz ubezpieczenie chorobowe), Funduszowi Pracy oraz Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres do 31 grudnia 2001 roku. Zaległe należności podlegające restrukturyzacji wynosiły:

- na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres od października 1999 roku do listopada 2001 roku w kwocie 3.407,97 zł plus odsetki,
- na Fundusz Pracy za okres od grudnia 2000 roku do listopada 2001 roku w kwocie 493,80 zł plus odsetki,
- na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od stycznia do listopada 2001 roku w kwocie 15,84 zł plus odsetki,

W okresie do grudnia 1998 roku zaległości składkowe (...) s.c. nie występowały.

Opłata restrukturyzacyjna została ustalona w wysokości 15% i wyniosła 587,65 zł.

W decyzji wskazano, że należności nieobjęte postępowaniem restrukturyzacyjnym winny być zostać uregulowane wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty łącznie w terminie do 1 kwietnia 2003 roku.

Pismem z dnia 23 stycznia 2003 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał wnioskodawcom należności nieobjęte restrukturyzacją, podlegające spłacie do 1 kwietnia 2003 roku, tj. należności z tytułu składek na:

- Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres od grudnia 1999 roku do maja 2002 roku w kwocie 14.993,17 złotych, w tym za XII 1999 roku – 43,15 zł, za I 2000 roku – 382,80 zł, za okres od II 2000 roku do XI 2001 roku – po 512,46 złotych za okres od XII 2001 roku do III 2002 roku – po 658,62 złotych, za okres od IV do V 2002 roku – po 329,31 złotych,

- Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych za okres od września 1999 roku do maja 2002 roku w kwocie 4.775,97 złotych, w tym za VIII 1999 roku – 0,03 zł, XII 1999 roku – 33,00 złotych, za okres od I do II 2000 roku - po 264,00 złotych, od III do V 2000 roku – po 193,27 złotych, za okres od VI do VIII 2000 roku – po 193,83 złotych, za IX 2000 rok – 193,88 złotych, za okres od X do XII 2000 roku – po 109,74 złotych, za okres od I do IX 2001 roku – 113,40 złotych, od X do XI 2001 roku – po 232,82 złotych, od XII 2001 roku do II 2002 roku – po 234,70 złotych, za okres od III do V 2002 roku – po 113,40 złotych,

- Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2001 roku do maja 2002 roku w kwocie 273,24 złotych, w tym za okres od XII 2001 roku do V 2002 roku – po 45,54 złotych.

Pismo zawiera pouczenie, z którego wynika, że wpłaty z powyższych tytułów powinny być dokonywane odrębnymi przelewami za każdy miesiąc, którego dotyczą zaległości z podziałem na poszczególne rachunki bankowe (rachunki z końcówką -51, -52) jako wpłaty typu S.

W związku ze zmianą ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 z ost. zm. Dz.U. z 2003 r. Nr 56, poz. 498), od dnia 1 kwietnia 2003 roku pismem z dnia 19 maja 2003 roku ZUS wydłużył wnioskodawcom termin do uregulowania należności niepodlegających restrukturyzacji, tj. do 11 miesięcy od dnia otrzymania decyzji o warunkach restrukturyzacji, tj. do 3 grudnia 2003 roku.

W związku z kolejną zmianą ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 z ost. zm. Dz.U. z 2003 roku Nr 202, poz. 1956), od dnia 28 listopada 2003 roku termin ostatecznego uregulowania należności nieobjętych postępowaniem restrukturyzacyjnym został wydłużony do dnia 29 lutego 2004 r.

W związku z kolejną zmianą ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 z ost. zm. Dz.U. z 2004 roku, Nr 82, poz. 745), od dnia 26 kwietnia 2004 roku pismem z dnia 19 maja 2003 roku ZUS wydłużył wnioskodawcom termin do uregulowania należności nie podlegających restrukturyzacji, tj. do 11 miesięcy od dnia otrzymania decyzji o warunkach restrukturyzacji, tj. do 28 lutego 2005 roku.

Decyzją nr 863/2004 z dnia 30 kwietnia 2004 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał postępowanie restrukturyzacyjne za zakończone, wobec czego umorzył należności podlegające restrukturyzacji określone w decyzji o warunkach restrukturyzacji z dnia 28 grudnia 2002 roku w łącznej kwocie 6.996,61 zł, tj.:

- na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres od października 1999 roku do listopada 2001 roku w łącznej kwocie 3.407,97 zł (w tym za X 1999 roku – 3,44 zł, za XI 1999 roku – 3,70 zł, za XII 1999 roku – 39,15 zł za okres I-XI 2000 roku – po 146,16 zł) plus odsetki liczone na dzień wydania decyzji z dnia 30 kwietnia 2004 roku w wysokości 2.783,80 zł,

- na Fundusz Pracy za okres od grudnia 2000 roku do listopada 2001 roku w kwocie 493,80 zł (w tym za XII 2000 roku – 8,70 zł, za okres I-XII 2001 roku – po 44,10 zł) plus odsetki 295,20 zł liczone na dzień wydania decyzji z dnia 30 kwietnia 2004 roku,

- na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od stycznia do listopada 2001 roku w kwocie 15,84 zł (w tym w okresie I -XI 2001 roku po 1,44 zł) bez odsetek.

W związku z nieuregulowaniem należności nie podlegających restrukturyzacji do dnia 28 lutego 2005 roku, w dniu 24 lutego 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych skierował upomnienie do wnioskodawców dotyczące aktualnych zaległości spółki obejmujące z tytułu składki na: Fundusz Pracy i FGŚP za okres od marca do grudnia 2005 roku kwotę 776,99 złotych (w tym za okres III-V 2005 roku - po 82,16 złotych, VI-VIII 2005 roku – po 82,31 złotych, IX-XI 2005 roku – po 70,86 zł, za XII 2005 roku – 71,00 złotych) plus koszty upomnienia 8,80 złotych, razem 785,79 złotych.

W dniu 23 marca 2006 roku wymierzono płatnikowi opłatę dodatkową w wysokości 10% nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej wysokości 2.780 złotych. W wyniku złożonego przez płatnika odwołania Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2006 roku w sprawie VIII U 1497/06, zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że skarżący nie mają obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej 10% z tytułu nieopłaconych składek. W wyniku rozpoznania apelacji ZUS od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 18 września 2007 roku w sprawie III AUa 1328/06 oddalił apelację organu rentowego.

W dniu 30 marca 2006 roku została wszczęta przez ZUS egzekucja w stosunku do płatnika składek (...) s.c. i zajęty został rachunek bankowy.

W dniu 4 maja 2006 roku wnioskodawcy zostali w ZUS wniosek z dnia 26 kwietnia 2006 roku o umorzenie zaległości z tytułu składek wraz z odsetkami za zwłokę lub rozłożenie ich na raty oraz zwolnienie rachunku bankowego z zajęcia egzekucyjnego.

Pismem z dnia 22 maja 2006 roku ZUS poinformował płatnika, że wobec niemożności poprawnego rozliczenia konta płatnika (brak dokumentów rozliczeniowych i korekt dokumentów), brak jest podstaw do zwolnienia zajęcia rachunku bankowego.

Kolejnym pismem z dnia 7 sierpnia 2006 roku na wniosek płatnika z dnia 14 czerwca 2006 r. ZUS poinformował (...) s.c., że w wyniku analizy dokumentów rozliczeniowych i płatniczych za okres od stycznia 1999 roku do maja 2006 roku stwierdzono zaległość na koncie płatnika w wysokości 28.133,49 zł plus odsetki, na którą składają się należności z tytułu składek na:

- Fundusz Ubezpieczeń Społecznych w kwocie 23.146,38 zł za okres od września 1999 roku do lutego 2002 roku, od maja 2004 roku do grudnia 2005 roku,

- Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego w kwocie 4.989,11 zł za okres od grudnia 2004 roku do stycznia 2005 roku, od marca 2005 roku do stycznia 2006 roku, za marzec 2006 roku.

Wskazano, że stan zaległości jest wynikiem rozliczeń należnych składek wynikających z dokumentów ZUS DRA za okres od stycznia 1999 roku do maja 2006 roku w łącznej kwocie 106.757,61 zł, należności umorzonych w wyniku postępowania restrukturyzacyjnego w łącznej kwocie 3.917,61 zł, wpłat własnych za okres od stycznia 1999 roku do maja 2006 roku w kwocie 83.582,89 zł, wpłat egzekucyjnych z rachunku bankowego w kwocie 2.135,52 zł, pobranych odsetek za zwłokę w kwocie 10. 601,10 zł, kosztów egzekucyjnych w kwocie 333,60 zł i kosztów upomnień w kwocie 79,20 zł.

W dniu 18 lutego 2008 r. płatnik składek złożył wniosek z dnia 8 lutego 2008 r. o umorzenie odsetek za zwłokę oraz o zawieszenie egzekucji z rachunku bankowego.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2008 r. ZUS nie wyraził zgody na zawieszenie postępowania egzekucyjnego wskazując na zadłużenie płatnika z tytułu nieopłaconych składek na:

- FUS za okres od czerwca do sierpnia 2000 r, od grudnia 2000 r. do maja 2002 r., od maja 2004 r. do grudnia 2005 r., od stycznia do lutego 2007 r. w kwocie łącznej 21.509,75 plus odsetki za zwłokę,
- na FUZ za okres od lipca do grudnia 2005 r., za marzec 2007 r. w kwocie 2.530,23 zł plus odsetki za zwłokę.

Organ rentowy wskazał, że spółka nie opłaciła również składek z części finansowanej przez ubezpieczonych, natomiast w wyniku postępowania restrukturyzacyjnego umorzono figurujące na koncie spółki zaległości za okres od października 1999 r. do listopada 2001 r.

Decyzją z dnia 14 maja 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił umorzenia odsetek za zwłokę w wysokości:

- 12.511 zł od nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca do sierpnia 2000 roku, od grudnia 2000 roku do maja 2002 roku, od maja 2004 roku do grudnia 2005 roku, od stycznia do lutego 2007 roku w kwocie 21.509,75 zł,
- 672 zł od nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lipca do grudnia 2005 roku, za marzec 2007 roku w kwocie 2.530,23 zł.

Płatnik złożył w dniu 27 maja 2008 r. wniosek do Prezesa ZUS o ponowne rozpoznanie sprawy w przedmiocie umorzenia odsetek za zwłokę naliczonych od nieopłaconych składek. Prezes ZUS decyzją z dnia 7 lipca 2008 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 14 maja 2008 r.

W związku z ponownym rozliczeniem konta płatnika z uwzględnieniem:

- przekazanej przez Urząd Skarbowy wpłaty w dniu 3 czerwca 2008 roku w kwocie 155,20 zł na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za miesiąc grudzień 2005 roku
- wpłat dokonanych przez płatnika w okresie od 30 kwietnia 2008 r. do 30 czerwca 2008r.
- złożonych korekt dokumentów rozliczeniowych za okres od sierpnia 2002 r. do listopada 2002 r., za styczeń 2003 r., za styczeń 2007 r.,

organ rentowy decyzją z dnia 29 września 2008 r. uchylił powyższą decyzję z dnia 26 maja 2008 r..

W dniu 12 sierpnia 2008 r. ZUS wystąpił do Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. o zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec (...) s.c. na podstawie tytułów wykonawczych obejmujących należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2008 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec majątku Firmy Handlowo-Usługowo-Produkcyjnej (...) S.C. na podstawie tytułów wykonawczych obejmujących należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalając wysokość należności składkowych (...) s.c. na dzień 29 września 2008 roku uwzględnił w swoich rozliczeniach wszystkie wpłaty udokumentowane przez płatnika w przedmiotowej sprawie, jak również wpłaty nieudokumentowane przez skarżących w niniejszym postępowaniu, które zostały odnotowane w systemie (zarejestrowana wpłata dokonana przez płatnika bez jej udokumentowania przez spółkę – wpłaty za 2002 r. na FUZ), które zostały zarejestrowane na poczet składek na poszczególne konta funduszy. Organ rentowy uwzględnił również wszystkie wpłaty wynikające ze wszczętego postępowania egzekucyjnego i przekazane przez organ egzekucyjny do ZUS.

Powyższe wpłaty, co do zasady były rozliczone przez ZUS przez zaliczenie dokonanej wpłaty w pierwszej kolejności na wskazany w dokumencie zapłaty tytuł (fundusz i okres), także w przypadku wpłat zbiorczych, natomiast przy przekroczeniu kwoty należności wskazanego zobowiązania - zaliczenie następowało na poczet najstarszej zaległości, proporcjonalnie na spłatę zadłużenia podstawowego i odsetek, w sposób prawidłowy, zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze (Dz.U. nr 120 poz. 1281) i obowiązującego od 22 maja 2008 roku rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany ZUS. Wyjątek stanowiło rozliczenie wpłaty z 30 maja 2008 r. w kwocie 2.000 zł, którą zaliczono na pełną należność za maj 2008 r. w kwocie 357,24 zł, a nadwyżkę w kwocie 1.642,76 zł rozpisano na luty, marzec i kwiecień 2001 r. jako częściową spłatę zadłużenia, z niedopłatą w kwotach po 161,10 zł za każdy miesiąc od lutego do kwietnia 2001 roku. Organ rentowy zaliczył wskazaną nadwyżkę w pierwszej kolejności na ubezpieczenia emerytalne. Zdaniem biegłego kwota powinna być zaliczona na najstarsze zobowiązanie, czyli w całości powinna pokrywać miesiące luty i marzec 2001 roku, a niedopłata winna pozostać w miesiącu kwietniu 2001 roku.

Jeżeli oznaczony w dowodzie wpłaty miesiąc, którego wpłata dotyczyła, był uregulowany z wcześniejszych nadpłat, to kwota nadpłaty była księgowana według zasady rozliczenia w pierwszej kolejności najstarszej zaległości proporcjonalnie na spłatę zadłużenia podstawowego i odsetek.

Od należności składkowych nie podlegających restrukturyzacji ZUS naliczał odsetki, przy czym naliczał je odrębnie od nieopłaconych należności za każdy okres rozliczeniowy, pomijając odsetki w kwotach nie przekraczających 6,60 zł. ZUS rozliczał wpłaty dokonane przez płatnika do końca 2010 r., a więc dotyczące okresu o dwa lata dłuższego niż okres wpłat uwzględniony zaskarżoną decyzją.

Wpłaty wnioskodawców dokonane do końca 2010 r., zarówno udowodnione dokumentacją złożoną przez skarżącą w przedmiotowej sprawie, jak i nieudokumentowane, ale odnotowane w systemie organu rentowego, zostały rozliczone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Biegły sporządził stosowne zestawienie rozliczenia każdej wpłaty dokonanej przez skarżących, w tym również wpłat udokumentowanych dowodami wpłat w niniejszym postępowaniu.

Kwoty zaznaczone na czerwono w opinii biegłego zaznaczono, jako kwoty nierozliczone. Powyższe wskazane przez biegłego nierozliczone kwoty dotyczyły m.in. kwot 246,11 zł i 344,22 zł. Kwoty te zostały rozksięgowane zgodnie z pismami współników spółki z dnia 29 kwietnia 2004 r., czego nie kwestionowali skarżący, zaś kwoty 8,80 zł wykazane jako wpłaty na FUS za 2003 r. zostały zgodnie z wolą płatnika zaliczone na koszty upomnienia. Koszty upomnień z dnia 9 czerwca 2003 r. zostały zatem rozliczone wpłatami z dnia 6 sierpnia 2003 r. na FUS, FUZ i FP w kwotach po 8,80 zł, koszty upomnień z dnia 1 kwietnia 2004 r. zostały rozliczone wpłatami z dnia 9 kwietnia 2004 r. (na FUS wpłata 1.160 zł, z 9 kwietnia 2004 r. (na FP i FGŚP wpłata w wysokości 400 zł), koszty upomnień z dnia 24 lutego 2006 r. (3 upomnienia – potwierdzenie ich odbioru k 791-792) rozliczone zostały wpłatami z dnia 10 kwietnia 2006 r. (na FUS wpłata 70,80 zł), z dnia 15 marca 2006 r. (na FP i FGŚP wpłata 785,79 z) i z dnia 18 kwietnia 2006 r. (na FUZ wpłata 508,64 zł). Powyższe również nie było kwestionowane przez wnioskodawców.

Jednocześnie ZUS nie odnotował w rozliczeniu wpłat z tytułu składek, potrącenia tych kwot z tytułu kosztów.

Pozostałe nadpłaty wskazane w opinii biegłego zostały rozliczone przez organ rentowy na koszty egzekucyjne i opłaty manipulacyjne. W zakresie przedstawionych wysokości kosztów egzekucyjnych i opłat manipulacyjnych organ rentowy miał prawo dokonać naliczenia takich kosztów i opłat, we wskazanych przez siebie wysokościach.

Nadpłaty wskazane w opinii biegłego zostały rozliczone przez organ rentowy na koszty egzekucyjne i opłaty manipulacyjne i były naliczane każdorazowo przy tytułach wykonawczych. Przy czym kwoty naliczone były wyższe od kwot przypisanych skarżącym do zapłaty w sytuacjach, kiedy następowała wpłata płatnika przed doręczeniem tytułu wykonawczego.

W zakresie kwoty 161,10 zł, zaległość ta powstała z tego względu, że najpierw pokrywane są należności na ubezpieczenie emerytalne, a dopiero w dalszej kolejności ubezpieczenie rentowe, chorobowe i wypadkowe. Wskazana kwota to nieopłacone należności na ubezpieczenie rentowe, chorobowe i wypadkowe. Z wpłaconej przez odwołującą się kwoty 2000 zł, pokryto w całości zadłużenie za wskazany w tytule miesiąc maj 2008 roku w wysokości 357,24 zł. Pozostała nadpłata w kwocie 1642,76 zł została rozliczona przez organ rentowy na miesiące od lutego do kwietnia 2001 roku tj. na najstarsze zaległości z tym, że na należności na ubezpieczenie emerytalne. Zaległość za te miesiące pozostała w wysokości 161,10 zł dotyczyła nadal Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ale składek na ubezpieczenie rentowe, chorobowe i wypadkowe, również wchodzących w skład FUS na pokrycie, których nie wystarczyło już środków z tej nadpłaty.

W zakresie wysokości wymiaru składek na Fundusz Pracy płatnik za miesiące od września do grudnia 1999 r. złożył korekty deklaracji i wykazał składkę w wysokości 37,35 zł (poprzednia w wysokości 45,54 zł). ZUS uznał nadal za prawidłową wysokość 45,54 zł, ponieważ taka wysokość składek widnieje w odniesieniu do składek na ubezpieczenie chorobowe, a ich podstawa wymiaru jest taka sama i wynosi 2,45% i zaliczał wpłaty na należności z tytułu składek w tej wysokości, jako prawidłowe z matematycznego punktu widzenia.

Prawidłową kwotą, która winna zostać przyjęta, jako wysokość wymiaru składek na Fundusz Pracy za miesiące od września do grudnia 1999 r., jest kwota 45,54 zł. Skarżąca w toku postępowania nie podała żadnych okoliczności, które miałyby uzasadniać zmianę wysokości prawidłowo obliczonej za ten okres składki na poziomie 45,54 zł.

Saldo zobowiązań wnioskodawców na dzień wydania zaskarżonej decyzji z dnia 29 września 2008 r. z odsetkami obliczonymi na ten sam dzień wynosi:

I - przy uwzględnieniu części wpłat na poczet spłaty zadłużenia, a końcówek wpłaconych kwot na poczet spłaty kosztów egzekucji i kosztów upomnień:

- należność główna 154.714,17 zł,

- odsetki 16.342,30 zł,

razem: 171.056,47 zł

z czego zapłacono:

- należność główna 136.824,40 zł,

- odsetki 16.342,30 zł,

razem: 153.166,70 zł

niedopłata: 29.630,77 zł

II – przy uwzględnieniu w całości wpłat dokonywanych przez płatnika na poczet rozliczeń zaległości z tytułu składek na FUS, FUZ, FGŚP bez uwzględnienia kosztów egzekucyjnych, opłat manipulacyjnych i kosztów upomnień i zaliczeniu powstałych w ten sposób nadpłat na poczet najstarszych zobowiązań wobec ZUS:

- na FUS – należność główna -16.763,50 zł, odsetki 10.417,00 zł,

- na FUZ – należność główna 0,00 zł, odsetki 0,00 zł,

- na FP i GŚP – należność główna 0,00 zł, odsetki 0,00 zł,

saldo wynosi: -27.180,50 zł.

Ogólna kwota zobowiązań składkowych skarżących na datę zamknięcia rozprawy tj. na dzień 4 lipca 2012 roku wynosiła 16.723,85 zł, zaś kwota odsetek wyliczonych na ten dzień 18.637 zł. Łączna kwota zobowiązań na dzień zamknięcia rozprawy wynosiła 35.360,85 zł i była wyższa niż wskazana w decyzji.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, iż roszczenie odwołujących się w świetle przepisów art. 6, 8, 13 pkt. 1, 17 ust. 3, 24 ust. 2, 31, 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz U Nr. 137 poz. 887 ze zm) oraz art. 8 ust. 1 lit. a i c, 11 i 16 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz U Nr. 28 poz. 153 ze zm), § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczenia składek (...) (Dz U Nr. 165 poz. 1197 ze zm), art. 51 i 53 ordynacji podatkowej (Dz U z 2005 r Nr. 8 poz. 60 ze zm) oraz zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego z zakresu księgowości, nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd stwierdził, iż wnioskodawcy w swoim odwołaniu, jak również na rozprawie, jednoznacznie wskazali, iż nie kwestionują faktu niezapłacenia składek, określonych przez organ rentowy w decyzji, a kwestionują zasadność naliczania odsetek od należności z tytułu nieopłaconych składek nie objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym, następnie umorzonych oraz zarzucają, że ZUS w związku tym dokonał nieprawidłowego rozliczenia dokonanych przez płatnika wpłat na poczet nieopłaconych składek i odsetek, co rzutuje na wysokość ich zobowiązań.

Sąd podkreślił w uzasadnieniu swego orzeczenia, iż należnościami z tytułu składek zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2006 roku (I UK 240/05; M.P.Pr. 2006/7/389) są: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia oraz dodatkowa opłata. Poszczególne należności zaliczane do należności z tytułu składek nie tworzą nowego, odrębnego bytu w postaci jednej należności z tytułu składek. Pojęcie należności obejmuje zatem różnego rodzaju świadczenia o odrębnym charakterze i statusie, które ze względów redakcyjno-legislacyjnych określono wspólnym mianem "należności z tytułu składek".

Natomiast powołując się na treść § 21 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczenia składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze (Dz.U. nr 165 poz. 1197 z póź. zm.), Sąd stwierdził, iż wpłaty składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na ubezpieczenie zdrowotne, dokonane przez płatnika składek po terminie określonym w ustawie, powinny obejmować również odsetki za zwłokę obliczone w wysokości i według zasad określonych przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, Nr 160, poz. 1083 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668), zwanej dalej "ustawą - Ordynacja podatkowa".

Zdaniem Sądu poza sporem pozostaje w niniejszej sprawie kwestia, iż na koncie wnioskodawców jako płatnika składek było zadłużenie, które zgodnie z powołanymi przepisami rodziło obowiązek zapłaty odsetek i innych należności z tytułu składek.

Natomiast mające zastosowanie w niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, przepisy Ordynacji podatkowej w tym art. 53 § 1 przewidują naliczanie odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, a więc w sytuacji braku terminowego spełnienia świadczenia, od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności (§ 4 art. 53 Ordynacji podatkowej).

A zatem dla istnienia obowiązku uiszczenia odsetek nie ma znaczenia przyczyna nieterminowego wykonania zobowiązania podatkowego, gdyż każda sytuacja faktyczna istnienia zaległości podatkowej rodzi następstwa w postaci powinności świadczenia od niej odsetek (tak przyjął też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 stycznia 1985 r. SA/LU 282/85; POP 1992, Nr 1, poz. 27)

Sąd podkreślił w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, iż nieopłacenie w terminie należnych składek skutkuje powstaniem obowiązku naliczenia odsetek niezależnie od przyczyny, dla których powstała zaległość składkowa.

Z uwagi na zarzut wnioskodawców dotyczący niekorzystnego dla nich prowadzenia przez organ rentowy restrukturyzacji zadłużenia oraz bezzasadne naliczanie odsetek od należności składkowych nieobjętych postępowaniem restrukturyzacyjnym, w związku z prowadzonym wobec płatnika postępowaniem restrukturyzacyjnym oraz złożonymi przez płatnika wnioskami o umorzenie odsetek, Sąd w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia przeprowadził dogłębną analizę toczącego się między stronami postępowania restrukturyzacyjnego i jego wpływu na istniejące zaległości z tytułu należności składkowych, stwierdzając, iż postępowanie to w żaden sposób nie wpłynęło na kwestie istniejącego zadłużenia i odsetek.

Sąd wskazał, iż odwołujący się podali, że w wyniku restrukturyzacji zadłużenie spółki rażąco wzrosło, przede wszystkim z winy organu rentowego, który wbrew woli płatnika księgował wpłaty dokonane przez spółkę na poczet odsetek i innych kosztów ubocznych. Podnieśli zarzut przedłużania postępowania restrukturyzacyjnego, które generowało wzrost kolejnych odsetek.

Zdaniem Sądu bezspornym w sprawie jest, że spółka cywilna (...) w 2002 r. posiadała zadłużenie wobec ZUS z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych i Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Zadłużenie płatnika wobec ZUS obejmowało należności z tytułu składek wraz z odsetkami dwojakiego rodzaju. Po pierwsze były to należności składkowe w części finansowanej przez płatnika za okres od października 1999 r. do listopada 2001 r. oraz pozostałe należności składkowe w części finansowanej przez ubezpieczonych.

Sąd wskazał, iż część zaległych składek płatnika wraz z odsetkami za zwłokę, należnych Funduszowi Ubezpieczeń Społecznych z wyłączeniem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe w części finansowanej przez ubezpieczonych oraz ubezpieczenie chorobowe, należnych Funduszowi Pracy oraz Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych znanych na dzień 31 grudnia 2001 r. podlegało restrukturyzacji, na zasadach określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287). Sąd wskazał w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, że postępowanie restrukturyzacyjne było wbrew twierdzeniom wnioskodawców, dla nich korzystne, bowiem obejmowało zarówno należności z tytułu składek na poszczególne fundusze (z wyłączeniem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe w części finansowanej przez ubezpieczonych oraz ubezpieczenie chorobowe) oraz odsetki od tych należności. Poza tym postępowanie restrukturyzacyjne gwarantowało skarżącym, że nie będzie przeciwko nim wszczęte postępowanie egzekucyjne, z którym z kolei wiążą się koszty postępowania egzekucyjnego. Nadto postępowanie to zostało zakończone pomimo tego, że należności nie objęte postępowaniem restrukturyzacyjnym nie zostały w całości spłacone (spłata w dniu 15 marca 2006 roku). Wyznaczony termin spłaty należności na maj 2005 roku, pozwalał płatnikowi na spłatę należności wraz z obliczonymi odsetkami w wydłużonym terminie, bez narażania się na ryzyko prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Tak więc i postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte przeciwko Spółce dopiero w dniu 30 marca 2006 r.

Sąd stwierdził, iż odwołująca się w swoich wyjaśnieniach przyznała, że nie spłaciła całości kwoty z umowy restrukturyzacyjnej tj. części zobowiązań składkowych, które nie podlegały restrukturyzacji, jednocześnie uważając, że wywiązała się z powołanej umowy. Wskazała, że miała prawo spłacić należności składkowe nieobjęte restrukturyzacją do 28 lutego 2005 roku, zgodnie z umową, natomiast spłaty tej dokonała 15 marca 2006 roku. Wnioskodawczyni podtrzymywała roszczenie o nienaliczanie odsetek od należności składkowych nieobjętych restrukturyzacją wskazując dodatkowo, że to przedłużanie przez organ rentowy postępowania restrukturyzacyjnego powodowało ich niewspółmierny przyrost.

Odnosząc się do takiego stanowiska wnioskodawców zdaniem Sądu, wskazać należy, że z przepisu art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców wynika wprost, że należności składkowe nie objęte restrukturyzacją podlegały spłacie wraz z odsetkami za zwłokę.

Przepis ten stanowił w brzmieniu pierwotnym, że znane na dzień 30 czerwca 2002 r. zaległości we wpłatach składek, o których mowa w art. 10a, należnych za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 czerwca 2002 r., wraz z odsetkami za zwłokę, nie podlegających restrukturyzacji - podlegają spłacie, przez przedsiębiorcę, który złożył wniosek o restrukturyzację w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Podkreślenia wymaga, zdaniem Sądu, to, że terminy do spłat należności nie objętych restrukturyzacją były w drodze ustawy stopniowo przesuwane początkowo w przypadku płatników z daty 1 kwietnia 2003 roku na dzień 3 grudnia 2003 r. – o czym wnioskodawcy zostali poinformowani przez ZUS, a następnie do 29 lutego 2004 r. i ostatecznie do 28 lutego 2005 roku.

Zatem przedłużanie okresu spłaty należności z tytułu składek nie objętych restrukturyzacją, co stanowiło materialny element postępowania restrukturyzacyjnego, następowało na mocy ustawy, niezależnie od organu rentowego. Dodatkowo w ocenie Sądu nieporozumieniem jest twierdzenie skarżącej, że przedłużanie przez organ rentowy możliwości tej spłaty, powodowało niewspółmierny przyrost odsetek, gdyż nikt nie zabraniał płatnikom składek dokonania spłaty należności w terminie wcześniejszym niż określony w ustawie, jako ostateczny. A zatem skoro odwołująca się nie chciała płacić wyższej kwoty odsetek, mogła w terminie wcześniejszym dokonać spłaty należności.

Sąd odniósł się również do zarzutu odwołujących się, którzy uznali, że w czasie restrukturyzacji odsetki nie biegną ani w stosunku do należności objętych restrukturyzacją, ani należności wyłączonych z restrukturyzacji, co by powodowało, że do dnia 28 lutego 2005 roku odsetki nie byłyby naliczane od kwot należności nie objętej restrukturyzacją. Powoływali się przy tym na uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r. II UZP 18/05 oraz II UZP 19/05 zgodnie, z którymi zdaniem skarżących, od zaległości z tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne, wyłączonych z restrukturyzacji i podlegających spłacie, nie należą się odsetki.

Sąd wskazał, że przytoczone uchwały znajdują zastosowanie jedynie w przypadku zaległości przedsiębiorstwa państwowego (...) S.A. z tytułu należności z tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne, wyłączonych z restrukturyzacji i podlegających spłacie w równych ratach w latach 2003-2006 na podstawie art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe" (w brzmieniu nadanym od dnia 25 maja 2003 r. ustawą z dnia 28 marca 2003 r., Dz. U. Nr 80, poz. 720).

Powyzsza ustawa, zdaniem Sądu, jest ustawą szczególną zawierającą odmienne regulacje, niż to wynika z ustawy o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców. Nadto wskazuje ona na zasady i tryb komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego (...), działającego na podstawie ustawy z dnia 6 lipca 1995 r. o przedsiębiorstwie państwowym "Polskie Koleje Państwowe" (Dz.U. Nr 95, poz. 474, z 1996 r. z ost. zm. z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 i 1120) oraz restrukturyzacji spółki akcyjnej powstałej w wyniku komercjalizacji (...), działającej pod firmą (...) Spółka Akcyjna, z siedzibą w W., zwanej dalej (...) SA, i jej prywatyzacji.

Natomiast Sąd podniósł, iż zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w przedmiotowej sprawie, czyli z obowiązującym od wejścia w życie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.) art. 6 ust. 3, zaległości z tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne nie podlegały w żadnym momencie restrukturyzacji, odmiennie od uregulowania zawartego w ustawie o komercjalizacji (...).

Reasumując Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia, w odniesieniu do spornych składek, jedynie ze składkami, które nigdy nie podlegały restrukturyzacji, zaś w stosunku do nich nastąpiło ustawowe przeniesienie terminu do spłaty całości należności składkowych nieobjętych restrukturyzacją wraz z należnymi odsetkami, co wynika wprost z przepisów. Przy czym bezspornym jest, że nawet na ostateczny termin spłaty do dnia 28 lutego 2005 roku, składki te nie zostały w całości przez płatnika spłacone. A zatem, zgodnie z powołanymi przepisami, organ rentowy miał prawo do naliczenia odsetek za cały okres na ogólnych zasadach określonych w ustawie Ordynacja Podatkowa, co też uczynił w sposób zgody z przepisami prawa.

Brak jest także podstaw, zadaniem Sądu, do przyjęcia, zgodnie z twierdzeniami wnioskodawców, że odsetki od należności nieobjętych restrukturyzacją były naliczane bezpodstawnie z tego powodu, że wnioskodawcy składali wnioski o ich umorzenie. Zdaniem skarżących fakt złożenia wniosku o umorzenie należności odsetkowych od nieopłaconych składek nie objętych restrukturyzacją miał wstrzymać ich naliczanie.

Spółka złożyła w dniu 26 kwietnia 2006 r., tj. po wszczęciu wobec niej postępowania egzekucyjnego, wniosek o umorzenie zaległości z tytułu składek wraz z odsetkami za zwłokę oraz zwolnienie rachunku bankowego od zajęcia egzekucyjnego. ZUS pismem z dnia 22 maja 2006 r. poinformował wówczas płatnika, że wobec niemożności poprawnego rozliczenia konta (brak dokumentów rozliczeniowych i korekt dokumentów), nie było podstaw do zwolnienia zajęcia rachunku bankowego, natomiast na wniosek płatnika pismem z dnia 7 sierpnia 2006 r. stwierdził wysokość należności płatnika z tytułu składek na FUS i FUZ z uwzględnieniem wpłaconych składek, wpłat własnych i wpłat egzekucyjnych do maja 2006 r. oraz należności umorzonych w wyniku postępowania restrukturyzacyjnego, a także pobranych kosztów egzekucyjnych, upomnień i odsetek za zwłokę.

Natomiast zdaniem Sądu, kwestia umorzenia bądź nie składek, czy odsetek od tych składek, jest rozpatrywana w odrębnym postępowaniu. Nadto nie ma ona żadnego wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie, gdyż jest problemem wtórnym do ustalenia wysokości należności składkowych.

Sąd podkreślił w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, iż kwestią rozpoznawaną w niniejszym postępowaniu jest tylko i wyłącznie kwestia czy składki za wskazane w zaskarżonej decyzji okresy i we wskazanych kwotach są należne, a co za tym idzie czy należne są związane z nimi należności tj. odsetki za zwłokę i koszty upomnień. Natomiast kwestia umorzenia odsetek, z inicjatywy współników (...) s.c., jest rozpoznawana przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Ł. pod sygnaturą I SA/ŁD/1449/08.

Ponadto Sąd uznał, iż należności z tytułu składek w niniejszej sprawie w świetle art. 24 ust. 4 ustawy systemowej nie uległy przedawnieniu .

Odwołujący się , zdaniem Sądu w niniejszym postępowaniu zarzucali, że ZUS dokonał nieprawidłowego rozliczenia dokonanych przez płatnika wpłat na poczet nieopłaconych składek, co rzutuje na wysokość ich zobowiązań. Rozbieżności pomiędzy ZUS a wnioskodawczynią dotyczą m.in. naliczania odsetek od zaległości, które nie zostały objęte decyzją o umorzeniu.

Sąd podniósł w uzasadnieniu, iż dopuścił zatem dowód z opinii biegłego księgowego, któremu zlecił sporządzenie opinii na podstawie akt sprawy i dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, ewentualnie zapisów z systemu ZUS na okoliczność należności wnioskodawców z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2000 roku do maja 2008 roku wraz z odsetkami liczonymi na dzień 29 września 2008 roku z rozbiciem na poszczególne tytuły, miesiące, ze wskazaniem sposobu wyliczenia, przy uwzględnieniu udokumentowanych wpłat w dwóch wariantach, tj. w I przy uwzględnieniu jako prawidłowe zaksięgowania dokonanych przez ZUS oraz w II – przy dokonaniu zaksięgowania zgodnie z dyspozycjami płatnika.

Wnioskodawcy wnieśli o zmianę okresu będącego przedmiotem rozliczeń przez biegłego na okres od stycznia 1999 roku do sierpnia 2008 roku wskazując, że błędne rozliczanie wpłat z okresu poprzedzającego okres objęty zaskarżoną decyzją miał bezpośredni wpływ na wysokość wskazanych w tej decyzji kwot należności z tytułu nieopłaconych składek.

Sąd stwierdził, iż biegły w opinii swojej dokonał sprawdzenia kwot wpłaconych na poczet składek ZUS, konfrontując zarejestrowane w systemie organu rentowego wpłaty, z dokumentami potwierdzającymi dokonanie wpłat, dostarczonymi przez stronę skarżącą za okres od stycznia 1999 roku. Na podstawie wskazanych dokumentów biegły ustalił, że ZUS przyjął do rozliczeń wszystkie dokonane przez (...) wpłaty. Jak podkreślił w swoich opiniach, wpłat tych było więcej niż wykazali w toku postępowania odwołujący się stosownymi dokumentami, gdyż organ rentowy przyjął jako wpłaty zidentyfikowane kwoty wyższe od wykazanych przez skarżących.

Następnie na podstawie dokonanego zestawienia biegły ocenił prawidłowość dokonanych przez ZUS rozliczeń.

Sąd podniósł, iż biegły przyjmując jako zasadne rozliczanie wpłat wyłącznie w oparciu o przepisy zawarte w/ w rozporządzeniach stosowane przez ZUS stwierdził, że stan zadłużenia spółki (...) s.c. ustalony na dzień 29-09-2008r. po uwzględnieniu złożonych korekt jest prawidłowo ustalony (różnica wg obliczeń wynosi 0,01zł i została potraktowana jako nieistotna).

Z kolei mając na uwadze stanowisko skarżących wskazał, że przy potraktowaniu dokonanych wpłat jako spłaty zadłużenia podstawowego wynikającego z decyzji - zobowiązania pozostałe do spłaty składałyby się z części nieopłaconych odsetek. Skarżący utrzymywali, że wpłaty dokonywane były z intencją zaliczenia ich na poczet zadłużenia podstawowego, a odsetki nie powinny być naliczane do końca postępowania restrukturyzacyjnego oraz powinny być zawieszane z uwagi na wnioski składane przez stronę o ich umorzenie. W wyniku takiego podejścia rzeczywiście spłata zadłużenia podstawowego została pokryta dokonanymi wpłatami, a z pozostałych nadpłat intencją strony skarżącej było dopiero pokrywanie odsetek.

Mając na uwadze takie stanowisko płatnika, aby uznać je za zasadne, zdaniem Sądu należałoby uznać za prawidłowe rozumowanie, że odsetki nie powinny być na bieżąco naliczane w czasie rozpatrywania wniosku o ich umorzenie oraz kolejnych odwołań spółki składanych do organów ZUS i Sądu. Nadto przy rozumowaniu skarżących należałoby uznać, że organ rentowy wszystkie wpłaty winien księgować jedynie na należności główne, co jest niezgodne z powołanymi wyżej przepisami Rozporządzeń. A zatem brak jest możliwości uznania takiego rozumowania odwołujących się za zasadne.

Wnioskodawcy zgłosili zastrzeżenia do opinii biegłego wskazując, że:

- wpłaty dokonane przez odwołujących się były wyższe od należnych.
- biegły nie ustosunkował się do wpłaty własnej dokonanej w dniu 15 marca 2006 roku, która miała być rozliczona zgodnie z jego dyspozycją podczas, gdy organ zaksięgował powyższą kwotę na należność bieżącą, a pozostałą kwotę podzielił na trzy części, pozostawiając w każdym z miesięcy kwotę 161,10 zł,
- biegły nie ustosunkował się do wpłat oznaczonych literą „M” zaksięgowanych przez ZUS na należność bieżącą, przy pozostawieniu na każdym z miesięcy kwoty 161,10 zł (składka finansowana przez ubezpieczonych 1/2 rentowa i chorobowa) podczas gdy wszystkie te miesiące miały wpłaconą należność (2 wpłaty zidentyfikowane przez ZUS),
- nieuwzględnienie wpłat od lutego 2008 roku do 28 września 2008 roku.

Sąd podniósł, iż w ustnej opinii uzupełniającej biegły podkreślił, że ustalając saldo zobowiązań w zakresie należności głównej i odsetek, przyjął rozksięgowanie spłat i naliczanie odsetek zgodnie z przepisami. Podniósł, że wnioskodawczyni uznaje, że kwoty podnoszone w piśmie powinny być zaliczone akurat na zadłużenia objęte zaskarżoną decyzją, pomimo braku wskazania takich tytułów w dokonanych wpłatach. Biegły tymczasem ustalał czy ZUS uwzględnił wszystkie wpłaty wnioskodawczyni na podstawie dostarczonych mu dokumentów. Nadto na podstawie kopii dokonanych wpłat, złożonych przez skarżącą, wskazał w rozliczeniu, na jakie daty i w jaki sposób zostały rozksięgowane dane wpłaty przez ZUS, tj. na należność główną, odsetki i ewentualne koszty. Biegły podkreślił, że nie znalazł kwot, których by ZUS nie uwzględnił w swoim rozliczeniu. Natomiast sposób rozliczania przez ZUS wpłacanych kwot, co do zasady był zgodny z obowiązującymi wówczas przepisami.

W związku z załączeniem nowej dokumentacji przez płatnika dotyczącej rozliczenia do końca 2010 roku, Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego księgowego celem ustosunkowania się do złożonych przez wnioskodawczynię dokumentów potwierdzających wpłaty, ze wskazaniem czy wszystkie one zostały już uwzględnione tak w zakresie matematycznego wyliczenia, jak i tytułów wskazanych w potwierdzeniach wpłat, czy ZUS dokonał rozliczenia wszystkich wpłat, które zwierały konkretne tytuły, rodzaj funduszu i wskazanie czy zostały wpłacone na poczet odsetek czy kwoty głównej, zgodnie z poleceniami płatnika, a jeżeli nie, to jakie wpłaty nie zostały zaksięgowane

zgodnie z poleceniem, sposobu ich rozliczenia oraz rozksięgowania takich wpłat zgodnie z poleceniem, natomiast reszty wpłat bez polecenia – zgodnie z obowiązującymi wówczas zasadami.

Biegły sporządził opinię uzupełniającą wskazując, że dowody wpłat złożone przez wnioskodawczynię zawierają oznaczenia okresów jakich dotyczą, nawet jeśli były to wpłaty jednorazowe dotyczące wielu okresów zadłużenia. Zauważył, że rozliczenia organ rentowy dokonywał w sposób prawidłowy, w pierwszej kolejności z uwzględnieniem okresu wskazanego na dokumencie wpłaty, a nadpłatę która zostawała z wymienionych wpłat, organ rentowy rozliczał zgodnie z powołanymi Rozporządzeniami. Nadto biegły ponownie podkreślił, że z obydwu zestawień złożonych przez ZUS wynika, że wpłaty dokonywane przez wnioskodawców były wyższe niż to wynika ze złożonych dowodów wpłat. Jak wskazał biegły, w sytuacji, gdy oznaczony miesiąc, którego wpłata dotyczyła był uregulowany z wcześniejszych nadpłat, to kwotę wpłaty księgowano również zgodnie z rozporządzeniem z 30-12-1998 r. rozliczając dokonaną wpłatę na okresy najwcześniejszych zaległości. W tym zakresie biegły nie znalazł żadnych uchybień w rozliczeniach ZUS. Po przeprowadzonej analizie biegły nie znalazł uchybień formalnych i rachunkowych w analizowanych dokumentach, co oznacza, że rozliczenia zostały wykonane zgodnie z Rozporządzeniami

Wyjątek, w ocenie biegłego, stanowiło rozliczenie wpłaty z 30 – 05 – 2008 w kwocie 2000,00 zł, którą rozpisano na 02/03/04-2001 r. jako częściową spłatę zadłużenia.

W ustnej opinii uzupełniającej biegły odniósł się do sposobu rozliczenia wpłaty z 30 maja 2008 roku w kwocie 2.000 zł (k. 653). Wskazał, że w pierwszej kolejności wymieniona wpłata została zaliczona, zgodnie z rozporządzeniem płatnika na maj 2008 roku i pokryła tę należność w całości w kwocie 357,24 zł. Pozostała nadpłata w wysokości 1642,76 zł została rozliczona natomiast na miesiące luty, marzec i kwiecień 2001 roku w taki sposób, że w każdym miesiącu pozostała do zapłaty kwota 161,10 zł. Jak wskazał biegły nie wie dlaczego wskazana nadpłata nie pokryła w całości należności na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych w pierwszej kolejności za miesiąc luty 2001 roku, następnie marzec 2001 roku, a niedopłata powinna zostać w miesiącu kwietniu 2001 roku.

W tym zakresie organ rentowy zajął jasne stanowisko, że sporna nadpłata nie mogła zostać zaliczona w całości na FUS za wskazywane przez biegłego miesiące tj. luty i marzec 2001 roku, gdyż zgodnie z przepisami w pierwszej kolejności musiała ona pokryć zaległości funduszu emerytalnego. Dopiero po pokryciu należności funduszu emerytalnego, można było dokonywać rozliczenia nadpłaty na pozostałe fundusze ubezpieczenia społecznego. Po dokonaniu rozliczenia nadpłaty na fundusz emerytalny, pozostałe kwoty po 161,10 zł za każdy miesiąc nie zostały pokryte z uwagi na brak środków.

Skarżąca przyznała, że kwoty po 161,10 zł są to kwoty dotycząc składek płaconych przez ubezpieczonych pracowników, czyli tzw. pracowniczych i obejmują 1/2 składki rentowej i chorobowej (oświadczenie skarżącej k 653). A zatem bezspornym jest, że ze wskazanych wyżej nadpłat zostały pokryte w całości składki emerytalne, natomiast nie zostały pokryte składki płacone od wynagrodzeń pracowników po 1/2 składki rentowej i chorobowej.

Powyższe jest całkowicie zgodne z obowiązującymi przepisami.

Jak wynika z przepisów dotyczących kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r) , zdaniem Sądu nie może budzić żadnych wątpliwości prawidłowość dokonanego przez organ rentowy rozliczenia nadwyżki spornej wpłaty. Zgodnie z w/w rozporządzeniem , wpłata w kwocie 2000 zł została w pierwszej kolejności zaliczona na poczet miesiąca wskazanego w tytule wpłaty tj. maj 2008 rok. Zaś nadwyżka została zaliczona po kolei na najstarsze zobowiązania z tytułu funduszu emerytalnego. Powyższe nie oznacza, że organ rentowy miał obowiązek, wbrew twierdzeniu biegłego, dokonać zaliczenia wpłaty w całości na dany miesiąc z tytułu funduszu społecznego, gdyż fundusz ten obejmuje kilka funduszy, w tym emerytalny, rentowy i chorobowy. Dopiero po wyczerpaniu wszystkich zaległości z funduszu emerytalnego, organ rentowy mógł zgodnie z przepisami zaliczyć te wpłaty na pozostałe fundusze ubezpieczeń społecznych tj. rentowy i chorobowy. Po dokonaniu zaliczenia spornej nadpłaty na fundusze emerytalne za poszczególne miesiące, pozostały w poszczególnych miesiącach zaległości w kwotach po 161,10 zł, które to kwoty, co przyznała sama skarżąca, obejmują tylko fundusz

rentowy i chorobowy pracowników. A zatem ZUS w tym zakresie dokonał jak najbardziej prawidłowych i zgodnych z obowiązującymi przepisami, rozliczeń.

Sąd wskazał, iż powyższe twierdzenie potwierdził również w swojej ostatecznej opinii pisemnej i ustanej biegły, który podał w tych opiniach (k 752-753 i k 842), że organ rentowy dokonywał prawidłowych zaksięgowania i rozliczeń dokonywanych przez odwołujących się wpłat.

Sąd wskazał również , iż w toku postępowania skarżąca podnosiła również, że organ rentowy naliczał odsetki przy uwzględnieniu kwoty do 6,60 zł, która nie powinna być uwzględniana. Zdaniem Sądu biegły we wszystkich swoich opiniach podkreślał, że zarówno on, jak i ZUS nie naliczali odsetek niższych od kwoty 6,60 zł , a wyliczenia odsetek dokonane przez biegłego i organ rentowy pokrywają się ze sobą.

Sąd podał, iż odwołująca się podnosiła również, że ZUS nie powinien rozliczać dokonywanych wpłat na odsetki, a jedynie na kwoty główne zaległości. Przy takim rozliczaniu, kwoty główne byłyby już spłacone, a do zapłaty pozostałyby jedynie odsetki. Powyższe twierdzenie skarżącej nie ma żadnego oparcia w powoływanych przepisach Rozporządzeń.

Zgodnie z dyspozycją § 6 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia z 2008 roku płatnik składek, który dokonuje wpłaty składek na ubezpieczenia społeczne, na Fundusz Emerytur Pomostowych, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych po terminie określonym w ustawie, we wpłatach powinien obejmować również odsetki za zwłokę.

Na mocy ust. 4 w przypadku gdy wpłata, o której mowa w ust. 3, nie uwzględnia odsetek za zwłokę, mimo jej dokonania po terminie określonym w ustawie, Zakład rozlicza dokonaną wpłatę proporcjonalnie na pokrycie kwoty zaległych składek oraz kwoty odsetek za zwłokę w stosunku, w jakim w dniu wpłaty pozostaje kwota zaległości z tytułu składek do kwoty odsetek za zwłokę.

Identyczne brzmienie miał przepis § 21 Rozporządzenia z 1998 roku.

A zatem, zdaniem Sądu , wbrew twierdzeniu odwołującej się, organ rentowy miał obowiązek dokonania rozliczenia dokonywanych wpłat proporcjonalnie na kwotę główną i odsetki, zgodnie z powołanymi przepisami.

Sąd wskazał, iż kolejnym zarzutem odwołujących się, była kwestia pobierania przez organ rentowy kosztów egzekucyjnych. Według odwołującej się opłaty egzekucyjne nie powinny być pobierane przez organ egzekucyjny, a cała wpłacona z toku egzekucji do Urzędu Skarbowego kwota, zdaniem skarżącej winna być odprowadzana do ZUS i rozksięgowywana. Jak wskazywał biegły, w przypadku egzekucji w pierwszej kolejności były potrącane opłaty za czynności egzekucyjne, a następnie wyegzekwowane kwoty były przekazywane do organu rentowego, który dokonywał ich dalszego rozliczenia. Biegły nie znalazł uchybień w tym zakresie wskazując, że ZUS w sposób jak najbardziej prawidłowy, zgodny z obowiązującymi przepisami, dokonywał rozliczenia wpłat z egzekucji. Należy podkreślić, jak wskazał biegły, że opłaty egzekucyjne potrącane przez organ egzekucyjny, były na bieżąco odejmowane od należności składkowych odwołujących się, a następnie dokonane przez organ egzekucyjny wpłaty były rozksięgowywane zgodnie z Rozporządzeniami. Jak wynika z treści § 15 ust. 1 obowiązującego wówczas Rozporządzenia z 1998 roku (§ 19 Rozporządzenia z 2008 roku) wpłata dokonana w ramach prowadzonej przez Zakład egzekucji na podstawie uprawnienia określonego odrębnymi przepisami podlega rozliczeniu na pokrycie należności objętych danym zajęciem praw majątkowych, zwanego dalej "zajęciem".

Na mocy ust. 2 z wpłaty, o której mowa w ust. 1, pokrywa się w pierwszej kolejności koszty egzekucyjne: 1)koszty upomnienia, jeżeli zgodnie z odrębnymi przepisami istniał obowiązek jego wystawienia,2)opłatę manipulacyjną, 3)opłatę za czynności egzekucyjne.

Z treści ust. 3 wynika, że dokonaną w ramach danego zajęcia wpłatę, po zaspokojeniu należności, o których mowa w ust. 1, rozlicza się na pokrycie należnych składek i przysługujących od nich odsetek za zwłokę, z zastrzeżeniem ust. 4 (opłata dodatkowa).

Stosownie do ust. 5 wpłatę na pokrycie zajęcia dotyczącego należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, po pokryciu należności, o których mowa w ust. 2, rozlicza się proporcjonalnie na należne składki i przysługujące od nich odsetki za zwłokę, objęte danym zajęciem, z tym że w pierwszej kolejności pokrywa się składki i odsetki za zwłokę należne funduszowi emerytalnemu i otwartym funduszom emerytalnym proporcjonalnie do należności na te fundusze objętych danym zajęciem.

Z ustępu 6 wynika, że pozostałą po rozliczeniu, o którym mowa w ust. 5, kwotę rozlicza się na pokrycie należnych składek i odsetek za zwłokę na fundusz rentowy, fundusz chorobowy i fundusz wypadkowy, proporcjonalnie do należności poszczególnych funduszy objętych danym zajęciem.

A zatem również rozliczenia ZUS w zakresie opłat egzekucyjnych, zdaniem Sądu są jak najbardziej prawidłowe.

Sąd podał, iż biegły w swoich opiniach podkreślał, że nie ma wątpliwości co do tego, że organ rentowy miał prawo pobierać zarówno opłaty manipulacyjne, jak i koszty upomnień we wskazywanych przez siebie kwotach, co jest zgodne z obowiązującymi przepisami. Natomiast według niego, brak jest w wydrukach pokrycia należności płatnika, jakichkolwiek informacji na temat obciążania wnioskodawców wskazanymi kosztami. W tym kontekście biegły podniósł, że organ rentowy może obciążyć płatnika takimi kosztami, ale powyższe powinno wynikać z jakichś dokumentów, które potwierdzają dokonanie takiego obciążenia.

Po pierwsze należy podkreślić, iż przy piśmie procesowym z dnia 4 lipca 2012 roku ZUS złączył do akt sprawy potwierdzenie odbioru trzech upomnień i wskazał numery przesyłek kolejnych upomnień. Kwestia ta pozostaje poza zainteresowaniem Sądu, z uwagi na fakt przyznania przez odwołującą się faktu przesyłania do niej upomnień i nie kwestionowania wysokości wynikających stąd kosztów, które organ rentowy naliczył.

Poza tym zgodnie z dyspozycją art. 15 § 2 ustawy z dnia z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U.2005.229.1954 j.t. z póź. zm) koszty upomnienia obciążają zobowiązanego i, z zastrzeżeniem § 3, są pobierane na rzecz wierzyciela. Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia przez zobowiązanego powstaje z chwilą doręczenia upomnienia. Koszty te podlegają ściągnięciu w trybie określonym dla kosztów egzekucyjnych.

Na mocy § 3 jeżeli wierzyciel jest jednocześnie organem egzekucyjnym, koszty upomnienia są pobierane na rzecz komórki organizacyjnej wierzyciela, do której zadań należy prowadzenie egzekucji.

A zatem jeżeli bezspornym jest w sprawie otrzymanie przez odwołującą się wskazanych upomnień, to zdaniem Sądu, organ rentowy miał prawo obciążenia skarżącej kosztami upomnienia, gdyż obowiązek ich zapłaty powstaje z mocy samego prawa z chwilą doręczenia upomnienia.

Ponadto zdaniem Sądu, organ rentowy, na podstawie obowiązujących przepisów, miał prawo pobrania opłat egzekucyjnych w kwotach wymienionych w złożonym do Sądu zestawieniu.

Zgodnie z przepisem art. 64 ustawy z dnia z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, organ egzekucyjny ma prawo pobierać zarówno opłaty egzekucyjne, jak i opłatę manipulacyjną z tytułu zwrotu wydatków za wszystkie czynności manipulacyjne związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych.

Opłaty za czynności egzekucyjne są konsekwencją stosowania przez organ egzekucyjny środków egzekucyjnych wymienionych w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (zob. wyrok NSA w G. z dnia 22 grudnia 1997 r., I SA/Gd 665/97, LEX nr 32912). Koszty egzekucyjne obejmują zatem opłaty za czynności egzekucyjne, opłatę manipulacyjną i wydatki egzekucyjne (art. 64c u.p.e.a.).

Sąd podkreślił w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia iż odrębną opłatą egzekucyjną pobieraną niezależnie od innych opłat jest opłata manipulacyjna. Opłata ta naliczana jest zawsze w początkowej fazie postępowania egzekucyjnego wraz z wszczęciem egzekucji. Obowiązek jej uiszczenia powstaje wraz z doręczeniem zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego lub w przypadku, gdy pierwszą dokonaną czynnością było zajęcie prawa majątkowego - wraz z

powstaniem obowiązku uiszczenia opłaty za to zajęcie. Opłata manipulacyjna stanowi zwrot kosztów poniesionych przez organ egzekucyjny za wszelkie czynności manipulacyjne dokonane w toku egzekucji. Opłatę manipulacyjną nalicza się odrębnie dla każdego tytułu wykonawczego i jest ona ekwiwalentem z tytułu zwrotu wydatków za czynności manipulacyjne organu egzekucyjnego, związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych.

Zasadą jest, zdaniem Sądu, pobieranie "opłaty manipulacyjnej niezależnie od tego, czy kwota została wyegzekwowana, czy też nie. Podobnie rzecz się ma, gdy wprawdzie zostały podjęte czynności egzekucyjne, ale nie doprowadziły one bezpośrednio do ściągnięcia należności, natomiast zobowiązany wpłacił egzekwowaną należność bezpośrednio wierzycielowi" (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 10 listopada 2006 r., (...) SA/Wa (...), LEX nr 295049).

Ponadto Sąd stwierdził, iż w zakresie kosztów opłat manipulacyjnych biegły jasno wskazał w swojej opinii, że organ rentowy, na podstawie obowiązujących przepisów, miał prawo pobrania opłat manipulacyjnych w kwotach wymienionych w złożonym do Sądu zestawieniu.

Fakt powstania obowiązku zapłaty zarówno opłaty egzekucyjnej, jak i opłat manipulacyjnych potwierdzają dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, w znakomitej większości złożone przez organ rentowy już po wydaniu powyższych opinii przez biegłego w dniu 16 lipca 2012 roku, w tym tytuły wykonawcze znajdujące się w załącznikach do pisma z dnia 16 lipca 2012 roku, wydruki z ewidencji tytułów wykonawczych w systemie (...) 2000, czy złożony przez skarżącą tytuł wykonawczy i zajęcie rachunku bankowego z dniem 30 marca 2006 roku (k15-16). Powyższe wynika również z szeregu pism kierowanych do skarżącej przez organ rentowy, w których ZUS wymienia naliczone koszty egzekucyjne, czy koszty upomnień (w tym pismo z 7 sierpnia 2006 roku – k 37-43). Część ze wskazanych wyżej dokumentów została złożona przez odwołującą się, jako załączniki do kolejnych pism, a zatem niewątpliwie zostały jej doręczone.

Z przedstawionych powyżej dowodów, zdaniem Sądu wynika, że organ rentowy, pomimo nie wpisania wymienionych kosztów egzekucyjnych (w tym opłaty manipulacyjnej) i kosztów upomnień w zestawienia pokrycia należności dłużnika, takie koszty naliczał, o czym niejednokrotnie informował skarżącą. Koszty egzekucyjne i opłat manipulacyjnych były naliczane w wyższej wysokości, niż wynika to z obciążeń skarżącej. Taka sytuacja wynika z faktu, że organ rentowy przez obciążeniem odwołujących się wskazanymi kosztami i opłatami, weryfikował je ponownie przeliczając, w sytuacji kiedy skarżący dokonywali wpłat przed doręczeniem im tytułów wykonawczych.

Nadto obowiązek uiszczenia tych kosztów powstaje z mocy samego prawa.

Sąd stwierdził, iż jak wskazał biegły w swojej ostatecznej opinii, przy uznaniu, że organ rentowy zaliczył część spłat na koszty egzekucyjne i koszty upomnień (mając oczywiście do tego prawo ustawowe), należności składkowe wnioskodawców wskazane w spornej decyzji z dnia 29 września 2008 roku, zostały wyliczone w sposób prawidłowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy ocenił prawidłowość wydanej decyzji na datę jej wydania tj. na dzień 29 września 2008 roku.

Reasumując, Sąd Okręgowy, podzielając stanowisko doktryny i orzecznictwa w tym zakresie, czyli uznając, że sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie skarżących od decyzji z dnia 29 września 2008 roku, gdyż kwota zaległości wyliczona przez ZUS w tej decyzji jest jak najbardziej prawidłowa na datę jej wydania.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy wydał decyzję z dnia 26 maja 2008 roku określającą zaległości skarżących. Po upływie odwołania, ZUS uznał je za częściowo zasadne, jednakże nie zmienił decyzji z dnia 26 maja 2008 roku, a wydał dwie decyzje z dnia 29 września 2008 roku, gdzie jedną uchylił decyzję z dnia 26 maja 2008 roku, a drugą ponownie określił zadłużenie skarżących z tytułu składek, ograniczając je kwotowo.

W takiej sytuacji, kiedy odwołanie nie zostało uwzględnione w całości, zdaniem Sądu organ rentowy winien wydać decyzję zmieniającą, zaś zbędnym i niedopuszczalnym w świetle przepisów, było wydawanie decyzji z dnia 29 września 2008 roku, uchylającej decyzję z dnia 26 maja 2008 roku.

W zakresie tej decyzji z dnia 29 września 2008 roku Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że uznał, iż nie uchyła ona w całości decyzji z dnia 26 maja 2008 roku numer (...). Decyzja ta jest bowiem niezgodna z obowiązującymi przepisami prawa. Uchylenie decyzji z dnia 26 maja 2008 roku, stosownie do powołanych przepisów, mogłoby bowiem nastąpić jedynie w sytuacji, gdyby organ rentowy uznał odwołanie od tej decyzji za zasadne w całości. Powyższe zgodnie z powołanymi przepisami art. 477⁹ § 2 kpc i art. 83 ust. 6 Ustawy o SUS (na który to przepis organ rentowy powołał się w omawianej decyzji) następuje bowiem w trybie tzw. samokontroli, w przypadku uwzględnienia odwołania w całości i skutkuje nie nadaniem biegu odwołaniu z uwagi na uchylenie lub zmianę decyzji. W niniejszej sprawie sam ZUS uznał, że nie uwzględnił odwołania w całości i nadał mu bieg, a zatem nie mógł zastosować powołanych wyżej przepisów i na ich podstawie uchylić decyzji z dnia 26 maja 2008 roku.

Reasumując Sąd uznał, że decyzja z dnia 26 maja 2008 roku, została zmieniona decyzją z dnia 29 września 2008 roku, która to decyzja w sposób prawidłowy określiła zadłużenie skarżących i w związku z tym oddalił odwołanie od decyzji z dnia 29 września 2008 roku.

Jednocześnie decyzja z dnia 29 września 2008 roku określająca ponownie zadłużenie skarżących na niższym poziomie, zmieniającą decyzję z dnia 26 maja 2008 roku, w części uwzględniła odwołanie skarżących.

W związku z tym Sąd, na podstawie art. 477¹³ kpc, umorzył postępowanie w części uznanej przez organ rentowy tj. powyżej kwot wynikających z decyzji z dnia 29 września 2008 roku, określającej ponownie wysokość zadłużenia.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacją odwołujący się, wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie ich odwołania, poprzez umorzenie postępowania i dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci ich pism oraz pism US i Izby Skarbowej odnośnie egzekucji należności oraz zwolnienia ich ze wszystkich kosztów .

Rozstrzygnięciu sądowemu skarżący zarzucili : obrazę przepisów prawa procesowego art. 410 kpk, 424 kpk , polegającą na wadliwym uzasadnieniu wyroku, wskazując iż Sąd nie ustosunkował się w swoim uzasadnieniu do odwołań oraz swoich rozstrzygnięć w zakresie poszczególnych decyzji , poprzez co naruszył prawo odwołujących się do obrony, mało wnikliwie przeprowadził dowód z opinii biegłego a w szczególności w zakresie zakwestionowanym przez skarżących.

Ponadto apelujący podnieśli, iż opinie uzupełniające wydawane przez biegłego nie miały żadnego związku z jego opinią ze stycznia 2011 r. a każda z opinii uzupełniających została sporządzona na podstawie zapisów organu rentowego i dotyczy różnych okresów rozliczenia.

Ponadto skarżący podnieśli, iż Sąd nie ustosunkował się do żadnego z ich pism , które stanowiły odpowiedź na pisma procesowe organu rentowego i pozwalały na wyeliminowanie błędów w wydrukach i rozliczeniach tego organu.

Skarżący wskazali na uchybienia procesowe przed Sądem I instancji wskazują na treść art. 439 kpk , co w efekcie pozbawiło ich możliwości obrony , gdyż odwołujący się nie miał prawa głosu.

Skarżący zarzucili rozstrzygnięciu sądowemu naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolne przyznanie waloru wiarygodności i prawidłowości wydrukowi rozliczeń należności spółki , sporządzonym przez organ rentowy po zmianie systemu księgowania z datą wsteczną od stycznia 1999 r, bezpodstawne uchylenie się Sądu w zakresie rozważań i interpretacji w niniejszej sprawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, naruszenie art. 232 zd. 2 kpc i art. 278 kpc poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych specjalistów w zakresie zasadności przepisów prawa w odniesieniu do art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podnieśli, iż Sąd Okręgowy nie ocenił dowodów przyjmując za miarodajne i słuszne stanowisko organu rentowego i jego sposób księgowania i rozliczania składek nie dając zatem odwołującym się możliwości udowodnienia i sprawdzenia ich racji. Ponowne rozpatrzenie sprawy zostało oparte na zapisach organu rentowego i jego błędach , co doprowadziło stronę skarżącą do poważnych strat finansowych. Zdaniem apelujących

Sąd I instancji bezzasadnie oddalił wniosek o powołanie biegłego z zakresu prawa a sam w świetle przepisów kpc nie dokonał interpretacji prawnej.

Skarżący podnieśli również, iż Sąd Okręgowy dokonał nieprawidłowej interpretacji i oceny przeprowadzonego postępowania restrukturyzacyjnego w szczególności w zakresie umorzenia należności głównej i odsetek i nie uznał wyroku SN z dnia 09.03.2006 UZP/II/18 /05 ponieważ dotyczył sprawy (...), naruszając równość podmiotów w podobnej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest kwestia istnienia po stronie odwołujących zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek i związanych z nimi należności, na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne a w szczególności sposób rozliczania wpłat dokonywanych z tego tytułu przez skarżących przez organ rentowy, w okresach czasu wskazanych w zaskarżonych decyzjach.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i 12 ust. 1 obowiązującej ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137 poz. 887 późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od 30 grudnia 1999 r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Z treści art. 8 ust. 1 lit a i c ustawy z dnia 6 lutego 1997 roku o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U. nr 28 poz. 153 ze zm.) – obowiązującej do dnia 31 marca 2003 roku, treści art. 9 ust. 1 lit a i c ustawy z dnia 23 stycznia 2003 roku o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz.U. nr 45 poz. 391 ze zm.) obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby objęte ubezpieczeniem społecznym lub ubezpieczeniem społecznym rolników, z zastrzeżeniem art. 2, które są pracownikami oraz osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność lub osobami z nimi współpracującymi.

Obecnie obowiązujący art. 66 ust. 1 pkt 1 lit a i c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. nr 210 poz. 2135 z późn. zm.) stanowi, iż obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są pracownikami oraz osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą.

Na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 12 ust. 1 o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia i art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących działalność gospodarczą powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych.

Stosownie do art. 16 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 17 ust. 1 o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia i art. 74 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do ubezpieczenia zdrowotnego osób objętych ubezpieczeniami społecznymi (...) stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zasad, trybu i terminu zgłaszania do ubezpieczenia społecznego (...).

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika wprost, iż odwołujący się jako prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą podlegali we wskazanych w zaskarżonej decyzji okresach obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu, jak również podlegali takim ubezpieczeniom ich pracownicy.

Zgodnie z dyspozycją art. 17. ust. 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. nr 137 poz. 887 z późn. zm.) składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe ubezpieczeni nie wymienieni w ust. 1, między innymi osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą sami obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu.

Stosownie do treści art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2003 roku i treści art. 29 ust. 1 ustawy z

dnia 23 stycznia 2003 roku o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz.U. nr 45 poz. 391 ze zm.) osoby i jednostki organizacyjne, są obowiązane, bez uprzedniego wezwania, opłacić składki na ubezpieczenie zdrowotne za każdy miesiąc kalendarzowy w trybie, na zasadach oraz w terminie przewidzianym dla składek na ubezpieczenie społeczne.

Na mocy art. 46. ust.1 ustawy systemowej , płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Z treści ust. 2 wynika, iż rozliczenie składek, o których mowa w ust. 1, oraz wypłaconych przez płatnika w tym samym miesiącu zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych podlegających rozliczeniu na poczet składek następuje w deklaracji rozliczeniowej według ustalonego wzoru.

Stosownie do treści art. 46 ust. 4 pkt 9 deklaracja rozliczeniowa zawiera między innymi oświadczenie płatnika składek, że dane zawarte w deklaracji są zgodne ze stanem faktycznym, potwierdzone podpisem płatnika składek lub osoby przez niego upoważnionej albo podpisem elektronicznym.

Stosownie do treści art. 24 ust. 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. nr 137 poz. 887 z póź. zm.) należnościami z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne są: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia oraz dodatkowa opłata.

Zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze, reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze Dz. U. Nr 165, poz. 1197 obowiązujące w okresie do 22.05.2008 r. oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18.04.2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.78 poz. 465), określających zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze.

Zgodnie z dyspozycją § 2 ust. 1 Rozporządzenia z dnia 18 kwietnia 2008 roku (podobnie jak § 3 Rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1998 r.) płatnik składek w deklaracji rozliczeniowej, o której mowa w art. 4 pkt 5 ustawy, zwanej dalej "deklaracją", rozlicza następujące składki:

1)na ubezpieczenia społeczne:

a)emerytalne,

b)rentowe,

c)chorobowe,

d)wypadkowe,

1a) na Fundusz Emerytur Pomostowych,

2)na ubezpieczenie zdrowotne,

3)na Fundusz Pracy,

4)na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

A zatem w przypadku składek wpłacanych przez płatnika na ubezpieczenia społeczne, są one rozliczane na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe.

Na mocy § 11 ust. 3 Rozporządzenia z 2008 roku (poprzednio § 6 ust. 3 Rozporządzenia z 1998 roku), jeżeli płatnik składek dokona w obowiązującym terminie wpłaty składek na ubezpieczenia społeczne, na Fundusz Emerytur Pomostowych, na ubezpieczenie zdrowotne lub na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych nieoznaczonej co do okresu, wpłatę tę zalicza się w pierwszej kolejności na pokrycie należności z danego tytułu, poczynając od należności o najwcześniejszym terminie płatności, z zachowaniem w ramach wpłaty składek na ubezpieczenia społeczne pierwszeństwa zaspokojenia należności funduszu emerytalnego i otwartych funduszy emerytalnych.

Stosownie do treści § 12 ust. 1 Rozporządzenia, jeżeli wpłata składek na ubezpieczenia społeczne jest niższa od kwoty należnych składek rozliczonych w deklaracji za dany miesiąc kalendarzowy, zgodnie z zasadami określonymi w § 6 ust. 1 pkt 1, w pierwszej kolejności rozlicza się ją na pokrycie należnych składek na fundusz emerytalny i na otwarte fundusze emerytalne.

Z kolei kiedy wpłata, o której mowa w ust. 1, nie pokrywa w pełni należnych składek na fundusz emerytalny i na otwarte fundusze emerytalne, rozlicza się ją na częściowe pokrycie każdego z tych funduszy, proporcjonalnie do należnych kwot (ust.2).

Dopiero pozostała po rozliczeniu, o którym mowa w ust. 1, kwota wpłaty podlega podziałowi i zaliczeniu na pokrycie należnych składek na fundusz rentowy, fundusz chorobowy i fundusz wypadkowy, proporcjonalnie do kwot należnych składek na te fundusze, wynikających z rozliczenia dokonanego w deklaracji za dany miesiąc kalendarzowy (ust. 3).

Zgodnie z dyspozycją § 13 ust. 1 Rozporządzenia, jeżeli wpłata składek na ubezpieczenia społeczne jest wyższa niż kwota należnych składek z tego tytułu wynikająca z rozliczenia dokonanego w deklaracji za dany miesiąc kalendarzowy, nadwyżkę pozostałą po pokryciu należnych składek na ubezpieczenia społeczne za dany miesiąc kalendarzowy zalicza się proporcjonalnie na pokrycie zaległych należności funduszu emerytalnego i otwartych funduszy emerytalnych, poczynawszy od zobowiązań o najwcześniejszym terminie płatności.

Dopiero z kwoty pozostałej po rozliczeniu, o którym mowa w ust. 1, pokrywa się proporcjonalnie należności funduszu rentowego, funduszu chorobowego i funduszu wypadkowego, poczynawszy od zobowiązań o najwcześniejszym terminie płatności (ust. 2).

Z ustępu 3 wynika, że z kwoty pozostałej po rozliczeniu, o którym mowa w ust. 2a, pokrywa się należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, poczynawszy od zobowiązań o najwcześniejszym terminie płatności, zaś ustęp 4 stanowi, że z kwoty pozostałej po rozliczeniu, o którym mowa w ust. 3, pokrywa się proporcjonalnie należności Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, poczynawszy od zobowiązań o najwcześniejszym terminie płatności.

Wszystkie wyżej przytoczone przepisy prawne regulują szczegółowo zasady i tryb postępowania przed organem rentowym w zakresie rozliczania wszelkich należności z tytułu składek ubezpieczenia społeczne.

Zadaniem przeprowadzonego przed Sądem I instancji dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości było sprawdzenie w świetle zarzutów podnoszonych przez odwołujących się prawidłowości rozliczania wpłat dokonywanych przez skarżących z tytułu składek, ich zaksięgowywania na poszczególne fundusze, prawidłowości naliczania odsetek i innych kosztów oraz określenia wysokości zaległości na datę wydania zaskarżonych decyzji i datę wydania wyroku przez Sąd .

Ze szczegółowego postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sad Okręgowy wynika, iż zarówno na datę zaskarżonej decyzji z dnia 29 września 2008 r jak i na datę wydania wyroku istniało po stronie skarżących zadłużenie

z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne przy czym na datę ogłoszenia wyroku zadłużenie to jeszcze wzrosło.

Biegły zgodnie z w/w przytoczonymi przepisami szczegółowo przeanalizował dokumenty z tytułu poszczególnych wpłat znajdujące się w organie rentowym i ocenił, że organ rentowy prawidłowo zaliczył poszczególne wpłaty dokonywane z tytułu składek na poszczególne fundusze, prawidłowo naliczył odsetki i koszty manipulacyjne i egzekucyjne.

Nie można zatem w świetle powyższego dowodu podzielić zarzutów skarżących, iż Sąd I instancji nie dokonał prawidłowej oceny dowodów a swoje stanowisko oparł jedynie na sposobie księgowania i rozliczania składek przez organ rentowy.

Sąd Okręgowy po ponownym rozpoznaniu sprawy zgodnie z wytycznymi Sądu II instancji, przed wydaniem zaskarżonego obecnie wyroku, dokonał wbrew stanowisku skarżących, prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w sprawie w oparciu o przeprowadzony dowód z opinii biegłego i analizę wszelkich dokumentów znajdujących się w aktach sprawy a dotyczących wpłat z tytułu należności składkowych w spornym okresie czasu.

Z analizy treści apelacji, wynika iż skarżący nadal mają wiele zastrzeżeń do przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego w zakresie prawidłowego rozliczania wpłat z tytułu składek, oparcia opinii na dokumentach rozliczeniowych ZUS, nieprawidłowego naliczania odsetek i tym samym nie wyeliminowania błędów, które popełnił ich zdaniem organ rentowy w tym zakresie.

Odniesienie tych zarzutów apelacji do treści postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem I instancji a w szczególności w stosunku do opinii biegłego stanowi jedynie polemikę skarżących z tą opinią nie popartą żadnymi racjonalnymi argumentami.

Za uzasadnione argumenty przemawiające za słusnością stanowiska skarżących nie można uznać wyniku postępowania restrukturyzacyjnego. W niniejszej sprawie Sąd I instancji przeprowadził wnikliwą analizę tego postępowania toczącego się między stronami, którego wynik w żaden sposób nie wpłynął na wysokość zaległości z tytułu składek a to z tego powodu że przedmiotowe należności nie podlegały restrukturyzacji. Odnosił się również do braku podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie w zakresie oceny tego postępowania uchwał Sądu Najwyższego dotyczących zaległości przedsiębiorstwa (...) w odniesieniu do przepisów ustawy z 8 września 2000 r o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji (...), uznając, iż są to uregulowania szczególne, dotyczące tylko tego przedsiębiorstwa, których to uregulowań nie można przenosić na grunt ogólnych przepisów dotyczących restrukturyzacji.

A zatem takiego stanowiska Sądu, nie można uznać zgodnie z twierdzeniem skarżących zawartym w apelacji, za brak równego traktowania stron w świetle przepisów prawa.

Na marginesie należy wskazać, iż przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie były decyzje dotyczące wyliczenia wysokości należności ubezpieczonych z tytułu składek a nie decyzja restrukturyzacyjna.

A zatem podnoszone w apelacji zarzuty skarżących dotyczące nieprawidłowej oceny przez Sąd I instancji wyników restrukturyzacji, która ich zdaniem powinna polegać na umorzeniu wszelkich zaległości nie ma żadnego wpływu na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Takiego wpływu również nie ma podnoszony przez skarżących zarzut wadliwego uzasadnienia wyroku przez Sąd Okręgowy a w szczególności nie odniesienia się przez Sąd do wszystkich pism skarżących oraz pism Urzędu Skarbowego, co doprowadziło ich zdaniem do braku wyeliminowania błędów jakie popełnił organ rentowy przy wyliczaniu ich zadłużenia z tytułu składek.

Uzasadnieniu rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd I instancji żadnych zarzutów podnoszonych przez skarżących postawić nie można. Uzasadnienie to w sposób wyczerpujący przedstawia stanowisko Sądu w zakresie wszelkich

zarzutów zgłaszanych przez skarżących w toku postępowania . Zawiera dogłębną analizę wszelkich przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie wraz z powołaniem się na ich interpretację dokonaną w orzecznictwie sądowym .

A zatem również w tym zakresie apelacja skarżących zawiera jedynie polemikę z uzasadnieniem Sądu nie opartą na żadnych racjonalnych argumentach, pozwalających uznać za uzasadnione ich stanowisko w zakresie braku zaległości z tytułu składek.

Na marginesie należy wskazać, iż zgodnie z przepisami postępowania, Sąd nie jest zobowiązany do ustosunkowywania się do wszelkich pism stron , czy też innych podmiotów a swoje rozstrzygnięcie wydaje po dokonaniu oceny dowodów , których przedmiotem są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy –art. 227 kpc.

A zatem nie uzasadniony w niniejszej sprawie jest zarzut skarżących naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania wymienionych w apelacji. Sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy w żaden sposób nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 3 1 kpc, nie dokonując w tym zakresie oceny oderwanej od całokształtu okoliczności faktycznych sprawy .

Nieuzasadniony jest również zarzut skarżących nie dokonania przez Sąd I instancji interpretacji art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz zaniechanie przez Sąd przeprowadzenia dodatkowych opinii w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu prawa. Uzasadnienie tego zarzutu zawarte w apelacji jest niejasne ale nasuwa przypuszczenie, iż skarżący poprzez przeprowadzenie takiego dowodu chcieliby uzasadnić słuszność swoich racji , dotyczących braku zaległości składkowych .

Z treści art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, jednolity tekst: Dz.U.2010.220.1447 ze zm., 1. Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie.

2. Wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych.

3. Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie.

4. Wniosek o wydanie interpretacji zawiera również:

1)firmę przedsiębiorcy;

2)oznaczenie siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy;

3)numer identyfikacji podatkowej (NIP);

4)numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Ewidencji Działalności Gospodarczej;

5)adres do korespondencji w przypadku, gdy jest on inny niż adres siedziby albo adres zamieszkania przedsiębiorcy.

5. Udzielenie interpretacji następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie. Interpretacja zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska w sprawie wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia.

6. Wniosek o wydanie interpretacji podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

7. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.

8. Opłata, o której mowa w ust. 6 i 7, stanowi odpowiednio dochód budżetu państwa, Narodowego Funduszu Zdrowia albo jednostki samorządu terytorialnego.

9. Opłatę od wniosku, o którym mowa w ust. 1, uiszcza się na rachunek organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej, właściwych do wydania interpretacji albo, jeżeli istnieje taka możliwość, gotówką w kasie tego organu lub jednostki.

Z treści powołanego przepisu wynika, iż w niniejszej sprawie nie ma on zastosowania w zakresie oceny roszczenia skarżących w toku postępowania sądowego, gdyż dotyczy interpretacji przepisów prawa dokonywanej przez organ administracji państwowej a nie Sąd .

Przepisy postępowania w zakresie spraw z ubezpieczeń społecznych nie przewidują dopuszczenia takiego dowodu z interpretacji przepisów dokonywanych przez organ administracji państwowej a tym bardziej dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu prawa, z tego względu, iż interpretacja przepisów prawa należy do Sądu, który jest największym autorytetem w ocenie prawnej, co wynika z istoty całego postępowania sądowego.

Na marginesie należy wskazać, iż nie uzasadniony jest również zarzut strony skarżącej powoływania się na wadliwość uzasadnienia Sądu I instancji w świetle przepisów kpk, które w sprawach zakresu ubezpieczeń społecznych nie mają zastosowania .

Nie uzasadniony również jest zarzut strony skarżącej braku uzasadnienia przez Sąd I instancji swojego rozstrzygnięcia zawartego w poszczególnych punktach wyroku. W tym zakresie, Sąd szczegółowo uzasadnił swoje rozstrzygnięcie , które zostało przytoczone w niniejszym uzasadnieniu w części dotyczącej przedstawienia stanowiska Sądu Okręgowego.

Na marginesie należy również wskazać, iż nie ma wpływu na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji podnoszony w apelacji stan zdrowia skarżącej w szczególności ilość przebytych udarów mózgu i zatoru podstawy szyjnej, gdyż okoliczności dotyczące stanu zdrowia osoby zobowiązanej do opłacania składek z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych nie stanowią w świetle powołanych przepisów przesłanki zwalniającej taką osobę od obowiązku uiszczenia składek.

Ponadto nie uzasadniony jest zarzut strony skarżącej podnoszony zarówno przed Sądem I instancji jak i w apelacji braku podstaw do opłacania odsetek od stwierdzonych zaległości składekowych. W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził dogłębną analizę wszystkich przepisów nakładających na stronę odwołującą się taki obowiązek i przeprowadzone postępowanie restrukturyzacyjne, wbrew stanowisku tej strony od tego obowiązku jej nie uwolniło.

W myśl art. 23 ust. 1 ustawy systemowej, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Stosownie do ust. 1a odsetek za zwłokę nie nalicza się, jeżeli ich wysokość nie przekraczałaby 6,60 zł.

Na analogicznych zasadach nalicza się odsetki w stosunku do składek na ubezpieczenie zdrowotne, FP i FGŚP.

Zgodnie z art. 53 § 3 oraz 55 § 1 i § 2 ustawy - Ordynacja podatkowa, płatnik jest zobowiązany do obliczania odsetek, bez wezwania Zakładu, oraz ich wpłaty wraz z kwotą należności głównej. Odsetki za zwłokę nalicza się odrębnie od nieopłaconych należności za każdy okres rozliczeniowy. Odsetki za zwłokę nalicza się za okres: od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności należności (Dz. U. nr 165, poz. 1373).

Z tych wszystkich względów uznając, rozstrzygnięcie Sądu I instancji za prawidłowe a apelację za bezzasadną orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt. 5 i § 12 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz U z 2002 r Nr. 163 poz. 1349 ze zm).